

Limitele răbdării divine

26 septembrie 2005

Gili Cârstea

În paragrafele din Marea Luptă 36 există o afirmație tulburătoare, care poate produce confuzie și multă deznădejde celor ce nu înțeleg corect principiile guvernării divine sau tensiunile din marea controversă.

Încercând să explice cauzele nenorocirilor care se abat asupra oamenilor, sora White folosește o expresie pe care aș dori să o discutăm astăzi. Ea spune:

“Dar atunci când oamenii depășesc limitele răbdării divine, această protecție este îndepărtată” (GC 36).

Cercetătorul superficial poate vedea aici o dovadă sigură că Dumnezeu este cel care intervine spre a pedepsi pe cei care “depășesc” limitele răbdării divine. Explicația pare simplă și de necombătut: Atâta timp cât păcătoșii nu depășesc limitele răbdării divine, ei se bucură de protecția lui Dumnezeu. Când au depășit-o, protecția este îndepărtată, iar păcătosul este expus mâniei divine, indiferent de unde vine lovitura, de la natură, de la alți oameni sau de la Dumnezeu.

Expresia “limitele răbdării divine” trebuie înțeleasă în contextul marii controversă, altfel poate crea neînțelegeri fundamentale.

Care sunt “limitele” răbdării divine? Cât poate suporta un Dumnezeu drept, sfânt și curat? Ce trebuie să se întâmple ca cineva să depășească aceste limite? Este vorba de timp, sau de un anumit grad de fărădelege care să epuizeze răbdarea lui Dumnezeu? Cât poate cineva înainta în păcat, ca să epuizeze capacitatea lui Dumnezeu de a aștepta un răspuns pozitiv?

Avem în fața ochilor un exemplu cât se poate de grăitor despre lungimea răbdării lui Dumnezeu, atât în timp cât și în gravitate. Da, este vorba de Satana. Păcatul a început cu el, deci are cea mai mare vechime în domeniu. Ca gravitate, ce să mai vorbim, nici toată păcătoșenia omenirii cumulată nu poate întrece vina lui. Cu toate acestea, Satana nu a depășit limitele răbdării divine, în sensul discuției noastre. Pe el nu l-a lovit nici o calamitate, nu s-a îmbolnăvit și nici nu a fost lovit de Dumnezeu cu vreo

pedeapsă mortală. Continuă netulburat să amăgească pe locuitorii pământului, să producă suferință, durere și moarte celor buni și celor răi, fără discriminare, pustiind pământul fără pic de milă. Și nici nu va fi oprit din această lucrare, până când nu va duce această planetă la ruină totală.

Dacă Dumnezeu procedează astfel cu marele rebel, de ce ne imaginăm noi că în cazul oamenilor, infinit mai puțin vinovați decât Satana, Dumnezeu ar avea mai puțină răbdare, iar limitele ei ar fi mai ușor de trecut în cazul nostru? Dumnezeu nu lucrează cu două măsuri și nici nu are standarde diferite pentru copiii Săi. Ca și dragostea Sa, răbdarea divină este fără margini. Atunci ce înseamnă "limitele răbdării divine"?

Contextul acestei expresii nu lasă loc îndoielilor. Aici este vorba despre principiul fundamental al libertății de alegere. Dumnezeu nu dorește, nu poate și nu are voie să rămână acolo unde nu este dorit. El a promis copiilor Săi libertatea de a-l întoarce spatele, dacă nu sunt convinși că El este dragoste și că le dorește binele prin insistența de a-și prezenta legea ca un scut de protecție. După epuizarea tuturor mijloacelor de persuasiune, Dumnezeu trebuie să respecte dorința copiilor Săi de a trăi în nelegiuire. Dacă ei vor neapărat să slujească păcatului, idolilor și tradițiilor, Dumnezeu S-a angajat că nu va folosi forța spre a-i aduce la picioarele Sale. El nu le va face rău spre a-i ajuta pe ei să facă bine. În acest sens, nu există limite ale răbdării divine. Dumnezeu a acordat libertate de alegere, și Se comportă exact ca tatăl fiului risipitor din pildă, așteptând cu răbdare și speranță ziua când acestuia îi va veni mintea la cap.

Pilda aceasta este un caz fericit. Nenorocirile care s-au abătut asupra fiului risipitor l-au făcut să se trezească și să se întoarcă acasă. Și s-a întors, unde a descoperit că tatăl nu-și pierduse răbdarea cu el. Dar dacă i se întâmpla și lui, acolo în pribegie, o nenorocire care lovește milioane de oameni, prinși în patima beției, a desfrâului, a crimei, și care nu s-au mai întors niciodată acasă?

Refuzând și răstignind pe Mesia, apoi refuzând și persecutând pe ucenicii Săi, poporul iudeu a spus răspicat lui Dumnezeu că nu mai dorește nici o dovadă, nici un apel și nici un argument, că decizia lui este finală și irevocabilă. În această situație, Dumnezeu este constrâns să Se retragă, să înceteze să-i mai tulbure, dându-le libertatea de a merge pe drumul ales de ei în cunoștință de cauză. În cazul lor, a depăși limitele răbdării divine însemna că au luat o decizie finală, care nu mai poate fi întoarsă de nici un argument. Nu însemna că Dumnezeu nu-i mai poate răbda și că urmează pedeapsa. Ei au pornit pe un drum opus recomandărilor divine, drum pe care nu doreau să mai fie deranjați. Această poziție îl împiedică pe Dumnezeu să Se mai amestece în treburile lor, lăsându-i la discreția manevrelor lui Satana, dependenți de politica omenească, expuși patimilor necontrolate ale

sufletului despărțit de Dumnezeu. De la uciderea lui Ștefan cu pietre au trecut aproape patruzeci de ani de măsuri și proiecte nechibzuite, care i-au pus în conflict direct cu puterea romană. Ierusalimul a fost nimicit, deși împăratul roman ar fi dorit să-l cruțe.

Dumnezeu nu Și-a pierdut răbdarea cu Israel; ei au ales să-L gonească din casa Lui: "Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie" (Mat 23:37-38).

Dumnezeu nu are limite ale răbdării Sale, dar noi putem să o facem inoperantă, alegând căile noastre și ieșind astfel de sub protecția harului Său.